

Arrest

**nr. 56 285 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 10 augustus 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. Op 8 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd, die verzoekster op 2 november 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.08.2009 werd ingediend door :

(E. G., N.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Het loon mag immers niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 20 uur per week aan 11,25 euro per uur, wat neerkomt op 975 euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde betrokkenes integratie en de onmogelijkheid om een visum lang verblijf aan te vragen in het land van herkomst), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art.9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. art.9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar zij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dient opgemerkt te worden dat het feit dat betrokkene sinds 2001 in

België verblijft, de Nederlandse en Franse taal onder de knie tracht te krijgen, werkwillic is, familieleden en kennissen in België heeft wonen en verschillende getuigenverklaringen voorlegt, niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009.

Ten slotte, haalt de advocaat van betrokkene aan dat verzoekster geen visum lang verblijf kan aanvragen in haar land van herkomst, daar ze niet aan de gestelde criteria zou voldoen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene geen visum lang verblijf kan aanvragen in haar land van herkomst, daar ze niet aan de gestelde criteria zou voldoen, volstaat niet om als grond aanvaard te worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 2 november 2010 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad merkt ambtshalve op dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij ook de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 2 november 2010 werd betekend nastreeft, maar ontwikkelt geen enkel middel dat gericht is tegen deze beslissing. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Het is een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en deugdelijk moet zijn.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze kwaliteitseisen inzake de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, nu zij behept is met een manifeste tegenstrijdigheid.

Immers, waar enerzijds in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State (hetgeen inderdaad algemeen bekend is) en waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, stelt de bestreden beslissing verder anderzijds dat de door verzoekster aangehaalde (en niet betwiste !) elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden, precies omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19 juli 2009.

Alhoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan één van deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie welke niet worden ontkend.

De overweging dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om de vernietigde criteria toch te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid doet hieraan geen afbreuk, nu dit geenszins kan worden begrepen in die zin dat de voornoemde criteria de enige nog bestaande voorwaarden zouden zijn om voor regularisatie in aanmerking te komen. (infra)

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de bewezen elementen van integratie niet in aanmerking worden genomen."

4.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk. Immers dient voor ogen gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere verwijzing naar "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht (de materiële en de formele), beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Verzoekster blijft verder in gebreke de aard van de rechtsbron te vermelden - (Grond)wet, algemeen rechtsbeginsel, rechtsregel van inter- of supranationale oorsprong - waarin die motiveringsplicht terug te vinden zou zijn.

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer wetsbepalingen/rechtsregels als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsreeks uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" : R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Er werd daarenboven reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoeksters kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekster meent dat de motivering tegenstrijdig is nu enerzijds gesteld wordt dat de instructies werden vernietigd, doch anderzijds de elementen van integratie niet worden weerhouden omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructies.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Verzoekster verliest kennelijk een deel van de motivering van de bestreden beslissing uit het oog; meer bepaald heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing eerst gesteld dat:

“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009”,

en vervolgde de gemachtigde onmiddellijk hierop: “Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen”.

Er kan dan ook niet worden ingezien hoe deze motivering tegenstrijdig zou zijn.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij poogt voor te houden dat de instructies geen formele rechtskracht meer hebben ingevolge de vernietiging door de Raad van State, en de bestreden beslissing zodoende niet in het licht van de instructies kon worden beoordeeld.

Immers, zoals ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing, heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies, zoals algemeen bekend geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoekster heeft zich in haar aanvraag overigens zélf beroepen op deze instructies om geregulariseerd te worden (zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing), zodat niet kan worden ingezien welke belang zij kan hebben bij haar concrete kritiek. Verzoekster is kennelijk ook ‘vergeten’ dat de toepassing van de instructies voor haar ook het voordeel van de ontvankelijkheid van haar aanvraag met zich meebracht.

Naast deze situaties, zoals opgesomd in de instructies, blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf.

“De toepassing van het artikel 9 derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn, zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”*

De verwerende partij verwijst naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende: “Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire

bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."

Verweerder heeft aldus gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoeker uitdrukkelijk beroep heeft gedaan en waardoor verweerder het zorgvuldigheids- vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft nageleefd. De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoonde zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

(...) Waar verzoeker stelt dat verweerder zijn beslissing niet mag steunen op de Instructie van 19 juli 2009 en bijgevolg op de termijn van 5 jaar maar op het criterium "lange asielprocedure" wordt verwezen naar de bespreking hierboven betreffende de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 48.750 van 29 september 2010)

In casu heeft de gemachtigde - zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing – vastgesteld dat verzoekster zich in haar actualisering heeft beroepen op de instructies van 19.07.2009, doch niet voldoet aan de in de instructies gestelde voorwaarden, en de door haar ingeroepen elementen niet volstaan om te worden geregulariseerd.

"Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 waarin welbepaalde regularisatiecriteria worden omschreven, weer een grotere appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij in de beslissing niet motiveert waarom geen gebruik gemaakt wordt van deze grotere appreciatiebevoegdheid maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie. Verzoeker stelt tevens dat hij bewijzen voorlegde van zijn duurzame verankering.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd: is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. (R.v.V., nr. 50.263 van 27.10.2010)

Verzoeksters beschouwingen kunnen duidelijk niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing ten genoegen van recht motiveren. Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen welk onderdeel van de motivering niet zou toelaten te begrijpen om welke redenen de bestreden beslissing is genomen."

4.1.3. Verzoekster heeft uitdrukkelijk aangegeven dat zij de schending van de formele motiveringsplicht wenst aan te voeren. Van verweerder, een overheidsdienst, mag verwacht worden dat hij vertrouwd is met de verplichting om een bestuursbeslissing formeel te motiveren en dat hem niet dient te worden toegelicht waarop deze verplichting, die tevens een substantiële vormvoorwaarde is (cf. RvS 1 februari 1989, nr. 31.882), gesteund is. Verweerder kan derhalve niet gevolgd worden in zijn stelling dat het eerste middel onontvankelijk is omdat verzoekster de aard van de rechtsbron waaruit deze verplichting voortvloeit niet expliciet vermeldt.

Voorts dient te worden gesteld dat het feit dat de Raad van State in zijn arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 geoordeeld heeft dat de staatssecretaris- voor Migratie en asielbeleid niet kan afwijken van de ontvankelijkheidsvoorwaarde die voorzien is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en om die reden de beleidsinstructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd, niet leidt tot de conclusie dat de bevoegde staatssecretaris de in deze instructie bepaalde criteria niet zou kunnen aanwenden als een richtsnoer bij

de behandeling ten gronde van de aanvragen om machtiging tot verblijf. Uit het gegeven dat in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de beleidsinstructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, maar dat de staatssecretaris in zoverre hij over een discretionaire bevoegdheid beschikt de in deze instructie opgenomen criteria zal blijven toepassen blijkt geen *“manifeste tegenstrijdigheid”* en kan geen schending van de formele motiveringsplicht afgeleid worden.

Daarnaast kan enkel worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat wordt uiteengezet hoe de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn discretionaire bevoegdheid die uit deze wetsbepaling voortvloeit invult en dat uitvoerig wordt uiteengezet waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet volstaan om haar tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster derhalve toe met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is dan ook bereikt.

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de wijze waarop de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een invulling geeft aan zijn discretionaire bevoegdheid. Deze grief doet evenwel geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt het volgende:

“Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie.

Waar de Wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier.

Door, zoals in casu, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekenis en draagwijdte, minstens de geest van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend.

Dit is des te meer het geval nu verzoekster zich bij de aanvulling en actualisering van haar regularisatie-verzoek weliswaar op enige criteria van de later vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 heeft beroepen, doch zij zich daarnaast ook bleef beroepen op haar lokale verankering en integratie en welke zij aantoonde middels voorlegging van diverse stukken.

Dat uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekster afstand zou hebben gedaan van haar aanvankelijk verzoek dd. augustus 2009.

Deze elementen van integratie werden ten onrechte niet inhoudelijk onderzocht en in overweging genomen.”

4.2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen het volgende op:

“Verzoekster haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekster verwijst naar de bespreking bij het eerste middel, en citeert andermaal het arrest nr. 50 263 van 27.10.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

(...)

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1 - 1.2 en

2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De verwerende partij merkt volledigheidshalve nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001):

“In het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen. Dienaangaande stelt de verzoekster ook in haar verzoekschrift dat de voorwaarden van de Instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek andere prangende humanitaire situaties. Aldus lijkt verzoekster zelf aan te geven dat zij niet valt onder één van de in de Instructie opgesomde gevallen. Verzoekster is echter wel van oordeel dat zij onder de andere prangende humanitaire situaties valt. Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingen betwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen.

Bovendien blijkt uit verzoeksters actualisatie dd. 12.11.2009 zeer duidelijk dat het haar bedoeling was de hangende aanvraag dd. 14.08.2009 te actualiseren conform de instructies. Terwijl ook uit de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing meer dan afdoende blijkt dat alle door verzoekster aangevoerde elementen werden onderzocht én beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond was.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, art. 9 bis inclus.”

4.2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze beleidslijnen miskend heeft. Zij stelt slechts dat verweerder ook buiten deze beleidslijnen een verblijfsmachtiging kan toestaan. Dit standpunt is correct, maar impliceert niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak geschonden heeft door te oordelen dat het loutere feit dat verzoekster stukken aanbrengt die op haar integratie en lokale verankering wijzen op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Het is immers niet kennelijk onredelijk of onwettig te oordelen dat de voorgehouden integratie en verankering enkel in combinatie met andere elementen, die in casu niet werden aangetoond, aanleiding kunnen geven tot de inwilliging van een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Verzoeksters beschouwingen laten niet toe enige schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel betoogt verzoekster dat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd.

Zij stelt in dit verband:

“(…)

Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie.

Precies omdat deze beoordelingsbevoegdheid zo ruim is en de wet zelf geen criteria of richtlijnen bepaalt, dient een bijzondere zorgvuldigheid te worden betracht bij de beoordeling van regularisatie-verzoeken conform artikel 9bis.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Aangezien de instructies dd. 19 juli 2009 werden vernietigd, vereist een zorgvuldige beoordeling dat niet enkel rekening wordt gehouden met de daarin vervatte criteria, doch dat alle relevante elementen in aanmerking worden genomen.

Waar de bestreden beslissing zelf verwijst naar de talrijke elementen van integratie van verzoekster zonder dat deze in twijfel worden getrokken, worden deze zondermeer terzijde geschoven met de (betwistbare) overweging dat niet werd voldaan aan de vernietigde criteria. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.”

4.3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Andermaal - cf. eerste en tweede middel - poogt verzoekster voor te houden dat niet alle relevante elementen' in aanmerking zouden zijn genomen, omdat de integratie 'ter zijde wordt geschoven met de (betwistbare) overweging dat niet werd voldaan aan de vernietigde criteria.

De verwerende partij verwijst naar haar repliek op verzoeksters eerste en tweede middel.

Alle door verzoekster aangevoerde elementen werden in overweging genomen en beoordeeld.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat 'niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen worden en in de waardering van het volledige dossier betrokken zijn. Zulke beschouwingen zijn duidelijk in strijd met de daadwerkelijke motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster beperkt zich overigens tot het uiten van bijzonder vage en algemene beschouwingen, zonder in concreto toe te lichten wélk element er naar haar mening door de gemachtigde niet in overweging zou zijn genomen.

Verzoekster maakt met haar vage beschouwingen op geen enkele wijze de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Er is geen sprake van een onzorgvuldig optreden door de gemachtigde.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond was. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

4.3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Om de zorgvuldigheidsplicht te respecteren moet de overheid bij het nemen van een beslissing steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding en rekening houdende met alle relevante feiten tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en van oordeel te zijn dat de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid een ruimere toepassing had kunnen maken van de mogelijkheid om op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging toe te staan. Zij toont met haar uiteenzetting evenwel geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK